

Náhoda, nebo osud?

Ali doprovází svou paničku i na cestách autem

Jak se žije se psem...

Kdo cíleně nebo náhodou zavítá do budovy Českého svazu chovatelů v Praze-Kobylisích, toho jistě nepřekvapí, že ho halasným štěkotem přivítá malý černý „baskervil“. Štěká jak na lesy a tváří se jako ostrý hlídač. Ihned po oslovení však začne vrtět ocasem, kroutí se vstřícnou radostí téměř celý a vypadá, jako by tancoval. Cupitá před vámi a vede vás do otevřených dveří. Vy na nich s překvapením čtete: Alice Šimková, Plemenná kniha koček. Život tropí hlouposti... Využívám vstřícnosti „kočičí šéfové“ k rozhovoru a pohody jarního počasí k několika fotkám. Taková příležitost se neodmítá.

Jak to, že Plemennou knihu koček „hlídá“ zrovna pes. I když jsem za ta léta psích mezinárodek absolvoval jako obdivovatel psí krásy dost, toho vašeho nemohu zařadit ani do plemenné skupiny? Představíte mi ho?

Nejste sám, kdo tak vzácnou rasu nezná. Jedná se o lucemburského vodního španěla, o jediného zástupce tohoto plemene nejen v Čechách, dokonce snad i ve střední Evropě. I mnozí zkušené chovatelé byli na rozpacích a obdivně kývali hlavami... Nikdo nepřiznal, že takové plemeno v životě neviděl. Vždyť ho neznají ani

v Lucembursku! Když se podíváte pozorně, není to pes, ale čubička, a jmenuje se Ali. Její příběh je prostý. Byla jsem na návštěvě u sestry v Ústí nad Labem. Ta mne požádala, abych s ní šla na sídliště, že tam již tři dny krmí malého zatoulaného černého pejska. Zná se, a proto jsem rezolutně odmítla. Druhý den mi to nedalo a jela jsem se tam podívat. Jakmile jsem otevřela dveře od auta, naskočila mi na sedačku malá kulička s chytrými očkami. Neměla jsem srdce ji tam nechat. Měla jsem týden dovolenou, a tak jsem se rozhodla, po několika zbytečných telefonátech na policii, městský úřad a několik

útulků, že jí najdu nový domov ve vesnici, kde máme chalupu. „Pejska“, jak jsem jí říkala, byla vzorně čistotná, stále si mne hlídala, nespustila ze mne oči. Pochopitelně ze sousedů psa nikdo nechtěl. O víkendů za mnou přijela dcera Alice s přítelem. Na zavolání: „Ali, prosím, dones mi...“ přišla nejen dcera, ale přede mnou seděl ještě rozespálý roztomilý černý psík jakoby se zářivým úsměvem a vrtícím ocáskem. I když jsem nikdy psa nechtěla, bylo rozhodnuto... A tak vám představuji moji Ali, ústeckou pouliční směs možná knírače s kokršpanělem s povahou bearded kolie.

Jste městské dítě, nebo jste se vztahu ke zvířatům učila na vesnici? Měla jste již nějaké zkušenosti s držním psa? A co ostatní zvířata?

I když jsem dlouhou dobu žila v Ústí nad Labem, již jako malá jsem pochopitelně milovala všechna zvířata. První moje kočička, černá Zuzanka s nádhernými zelenými očima, způsobila velké tabu na mnoho let. Po návratu z pionýrského tábora jsem značně nečistotnou Zuzanku doma již nenašla. Máma to vyřešila radikálně a na mnoho let. Ráda proto vzpomínám na prázdniny ve Žďárku u Ústí u tety Reichlové. Její mourovatá kočka Julča pravidelně mívala kořata a německý ovčák Ben mne vždy na pár letních týdnů přibral do smečky a stával se mým ochráncem.

Z dětství mám také negativní zkušenost se psy. Při vybíjené na dětském hřišti jsem tvrdohlavě nehdolala ustoupit jednomu asi „hravému“ psovi ze sousedství, který se rozhodl, že náš míč musí aporovat. Skončilo to v nemocnici s několika stehy na mé noze. Nikdo to nepovažoval za mimořádnou událost, nikdo nic mediálně neřešil. Možná také proto, že majitelkou psa byla uklízečka z té nemocnice. A těch bylo tehdy nedostatek. Od té doby se psů asi bojím. Nebo spíše se bojím psích reakcí ve vypjatých situacích. Proto mne spíše oslovovaly kočky. V době dospívání jsem se setkala i s kočkou ušlechtilou. Modrý perský kocour Kučík, jehož majitelkou byla tehdy známá postava kočičího světa paní Rút Hálová, se pravidelně procházel na kšírkách po Ústí. Velmi jsem ho obdivovala.

Když jste tajemnicí Sdružení chovatelů koček a vedoucí plemenné knihy při ČSCH, tak jste určitě i aktivní chovatelkou. Kolik máte koček, odchováte kořata?

Uplynulo sice ještě mnoho vody, než jsem si až v manželství prosadila vlastní kočku. Bylo to na podzim roku 1983 a byly to hned dvě peršanky. Jedna byla želvovinová s bílou, druhá takzvaně „khumérská“, se siamskými odznaky a modrými očima. Obě pocházely od renomovaných chovatelek. Dostavily se i výstavní úspěchy, občas jsem od obou odchovála i kořata. Obě dvě, Ambra i Týna, se dožily pozeňnaného věku sedmnácti let.

V roce 1987 jsem prošla konkurzem a od té doby jsem vystavila tisíce rodokmenů na kořata mnoha plemen. Někdy mám pocit, že jsem živým inventářem Plemenné knihy a jen kontroluji, přiděluji, vyhotovuji, zanáším do evidence, zasílám poštou... - průkazy původu, chovatelské stanice, výstavní i chovné tituly, transfery,

importy... Znam osobně nejen mnoho koček, ale také mnohé chovatele, a s některými prožívám i jejich osudy.

A máte psa. Jak probíhalo vaše seznamování, vzájemná aklimatizace, jak byste charakterizovala vaše soužití.

První, co jsme museli společně absolvovat, byla návštěva veterinárního lékaře u nás v Roudnici nad Labem. Prošli jsme základním vyšetřením, odčervěním, postupnou vakcinací proti infekčním nemocem. Pan doktor mne ujistil, že Ali je ve výborném výživovém i psychickém stavu, podle stavu zubů je asi pět měsíců stará a jistě bude dobře prospívat.

Nikdy jsem vlastního psa neměla a všemu jsem se učila za pochodu. Obvolala jsem pár známých a žádala o rady, přečetla jsem si nějakou knihu pro začátečníky, často listovala časopisem Svět psů, který do redakce Chovatele každý měsíc zasílá nakladatelství Minerva. Nechtěla jsem se již v začátcích dopouštět nějakých výchovných chyb. Ono to však šlo tak nějak samo. Ali si uměla sama říct, kdy potřebuje vyvenčit, na procházkách si mne hlídala, na vodítku chodila jako dáma, chutnaly jí jak granule, tak i konzervy, moje výchovné monology vnímala s legračně nakloněnou hlavou. Některým příkazům, nebo spíše přáním, rozuměla okamžitě, některé nechápe dodnes. Třeba ten, že dobrý hlídač nespí v posteli se svým páníčkem.

V době její puberty jsem zjistila, že mám

psí společenskou výchovu málo nastudovanou a přihlásily jsme se do školičky dobrého chování. Po několika lekcích jsme obě usoudily, že je úplně zbytečné, aby nás „buzerovala“ nějaká cizí ženská a okukovali jiní psi. Myslím, že nám nic podstatného neuniklo. Snažíme se o vzájemné pochopení a jsme tolerantní k potřebám toho druhého. Snad jen Ali nechápe, že v neděli navečer musíme domů, a mně někdy vadí, že přivolání k noze je chápáno jako výzva k radostným hrám. I venčení je bezproblémové. Ali ráda, tak jako já, dlouho spí. Probuzení nejsou nikterak hektická s úprkem k patníku. Možná i proto, že noční venčení je hodně pozdní. Záleží na tom, kdy se u televize vzájemně vzbudíme. Jak vidíte, naše soužití je v naprostém pořádku.

Není mnoho lidí, kteří mohou tak dobře srovnávat kočičí a psí povahu. Vy jste si prožila dlouhé kočičí období, dnes žijete se psem. Je v tom velký rozdíl?

Myslím si že ano. I když ta jednotlivá období byla a jsou rozdílná ve způsobu mého života. To první bylo součástí manželství, mateřství, výchovy dcery, nového zaměstnání či poznávání aktivního chovatelství se vším všudy. V době, kdy jsem si prožívala těžší a složitější období, tu byly kočky, které na mne doma čekaly. Byly na mně plně závislé a bylo potřeba se o ně postarat. Myslím, že jsem jim dala dostatek péče, a ony mi to občas plnými packami vracely. Šířily kolem sebe klid a pohodu a tím mi ohromně pomáhaly. Nevynucovaly si pozornost, jen občas si přišly pro pohlázení. Mohu říci, že jsme si rozuměly.

Dnes je vše jiné. Relativně klidné období s určitými sociálními jistotami pomalu směřovalo k jisté pohodlnosti a všednosti. A najednou mi do života vtrhla Ali. Jezdíme spolu téměř každý den do práce, dělá mi společnost na Svazu chovatelů (vždyť by jí bylo doma smutno!). I když tu již mnoho let není kynologické oddělení, všichni nás snad tolerují a Ali berou jako svazový inventář. Jsme neustále v kontaktu, povídáme si, vše spolu konzultujeme a děláme důležitá rozhodnutí. I když se jedné nebo druhé vlastně moc nechce, chodíme pravidelně na procházky, obě rády cestujeme, necháváme se ovlivňovat novými vjemy.

Od Ali jsem se naučila, jak důležitá je vzájemná komunikace a tolerance, že radost je stav duše a žije se právě teď! Jsem moc ráda, že jsme se s Ali našly. Byla to jen náhoda?

Poslouchal Zdeněk Gorgoň

